

HỒI 624

Phản Thục Nhất Bả

T hoạt nhìn mọi việc thuận lợi phi thường.

Bọn họ vốn lo nhất là Thạch Chi Hiền không có mặt trong thiên thất, thứ đến là sợ Lý Uyên đã thảo kinh xà. Hai nỗi lo trên đều không biến thành hiện thực. Lý Uyên quả như sở liệu của họ, kéo rốc cao thủ có đủ tư cách dưới trướng đến đột tập Thạch Chi Hiền, dùng binh khí hạng nặng như thiết chùy, thiết côn đập nát cửa gỗ dày của thiên thất, rồi dùng thế lôi đình vạn quân chém giết vào thiên thất, quyết dồn Thạch Chi Hiền vào tử địa.

Có thể tưởng tượng lúc đám cao thủ của Lý Uyên trùng trùng xông vào thiên thất, bầy cao thủ bậc dưới cùng cung nỏ thủ cũng trùng trùng bao vây thiên thất kín mít, đề phòng Thạch Chi Hiền vọt ra ngoài.

Chỉ nghe bên trên truyền ra một tiếng hừ khan, ba người phía dưới biết kẻ đến ngoài trừ Lý Uyên và Vũ Văn Thương ra, còn có “Thần Tiên Quyển Chúc” Chủ Quân Minh, Hoa Mạc phu phụ, Lý Thần Thông, Lý Nguyên Cát, Vu Sở Hồng, Độc Cô Phong, Độc Cô Phụng, Vi công công, Lý Nam Thiên, còn có Nhan Lịch có thể là con trai của “Mâu Yền” Nhan Bình Chiếu, Âu Dương Hy Di và một số cao thủ bọn họ không quen.

Với thực lực như vậy, trong một không gian chật hẹp, quả có đủ sức để giết chết Thạch Chi Hiền, nhưng ba người lại cảm thấy có gì không thỏa đáng.

Thạch Chi Hiền muốn thủ thắng thì tuyệt không thể nào, đường chạy chỉ có hai, một là xông ra khỏi cửa lớn đã bị phá, hai là theo bí đạo bỏ đi, đường đầu đương nhiên khó khăn gấp bội so với đường thứ nhì.

Lý Uyên khẳng định đã giao cho nhân thủ mạnh nhất giữ cửa lớn, cho dù có thể qua cửa ra ngoài, còn phải ứng phó đám thần xạ có thể lên đến mấy trăm mạng đang nhắm chực ngoài cửa, mặc cho Thạch Chi Hiền có năng lực thông thiên triệt địa, Bất Tử Ấn xuất thần nhập hóa đến cỡ nào, cuối cùng cũng còn là máu thịt, thật khó chịu nổi mấy trăm mũi tên đồng thời công kích.

Nhưng vấn đề then chốt là ở Lý Uyên. Không biết là vì sự cừ hận của lão đối với việc Thạch Chi Hiền hại chết Bích Tú Tâm, hay là đánh giá Thạch Chi Hiền quá thấp, sự ngự giá thân chinh của Lý Uyên thật không sáng trí, giúp Thạch Chi Hiền có một mục tiêu có thể kèm chế toàn cục. Bởi bất cứ một ai hết lòng hết dạ muốn giết chết Thạch Chi Hiền đến cỡ nào, vẫn không thể hy sinh Lý Uyên để đạt mục đích đó. Đây đã trở thành khe hở duy nhất bên Lý Uyên.

Tiếng kinh khí giao kích vang lên liên hồi trong thiên thất, còn rầm rập kịch liệt hơn cả tiếng đốt pháo đêm giao thừa ở Trường An, tiếng hừ tiếng quát nối tiếp nhau, tiếng rống âm dương quái khí của Vi công công với tiếng quát mắng sắc bén của Vu Sở Hồng đặc biệt dễ nhận ra, ba người nổi da gà nhìn nấp đây bên trên vẫn còn chưa có động tĩnh, cơ quan đang mở, chỉ cần Thạch Chi Hiền vận kinh lấy chân đá nấp, có thể lao vào bí đạo, bảo đảm không ai dám lỗ mãng truy kích.

Ba người lúc này trăm mối suy tư không lời giải, trừ phi Thạch Chi Hiền đoán được bọn họ đang mai phục bên dưới, nếu không tại sao bỏ dễ mà giữ khó, lảng lạng khổ chiến không ngừng với địch nhân thực lực khổng lồ bên trên.

"Phụ hoàng cẩn thận!" Tiếng mâu xé gió rào rạt, có thể tưởng tượng Thạch Chi Hiền như trong sở liệu của họ đang tập trung toàn lực công kích Lý Uyên, chiêu nào chiêu nấy đều theo lối đồng quy ư tận, khiến cho những người khác vì để giải ách cho Lý Uyên mà không thể phát huy toàn lực công kích.

Vi công công gào một tiếng quái dị, Lý Uyên lại hừ lạnh một tiếng, nghe thanh âm lão ít nhiều gì đã bị nội thương, hình thế nguy cấp đến cực điểm.

"Bộp!" Quyền đầu của Thạch Chi Hiền đập lên thuẫn sắt của Chủ Quân Minh, sau đó Chủ Quân Minh rên thảm một tiếng, còn có thanh âm phun máu đáng sợ, không cần xem cũng biết Thạch Chi Hiền đã thành công mượn chân kinh của người phe địch chấn cho Chủ Quân Minh thụ thương thổ huyết.

{mất đoạn}

Ba người buồn bã thất thần, đưa mắt nhìn nhau. Tru Thạch đại kể nát óc bàn tính không chút hở hang không ngờ kết quả lại thảm hại như vậy.

Loan Loan nảy ý: "Có lẽ số y chưa tuyệt, bọn ta mau đi đi, trễ e không kịp."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hiểu ý nàng, Lý Uyên dưới con thịnh nộ tuy biết rõ không có tác dụng cũng sẽ triển khai toàn thành truy tra hành động của Thạch Chi Hiền, bí đạo này của bọn họ nhất định bị lộ trước hết.

Loan Loan thò tay khóa cơ quan nắp đây, Từ Tử Lăng và Khấu Trọng trước sau tiến vào địa đạo, đi xuyên qua mật thất, theo một đoạn địa đạo khác về đến lối ra dưới thư trai của Thạch Chi Hiền.

Khấu Trọng dờ mở nắp, để lộ chỗ ra, thấp giọng: “Bọn ta lập tức về Tư Đồ phủ, xem rõ hướng gió thế lửa rồi bỏ đi liền. Ta dám khẳng định Thạch Chi Hiền biết hồi nãy bọn ta ở dưới đợi y. Ôi! Con bà y.”

Từ Tử Lăng ừ một tiếng, nhảy lên khoảng không đen sì trong thư trai, đồng thời lòng sinh cảnh giác, nhưng đã trễ một bước, tránh không còn kịp.

Gã kinh hãi nhìn, trong bóng tối tiếp xúc mục quang rừng rực tà quang của Thạch Chi Hiền, băng hàn lãnh khốc đến mức không còn một chút tình cảm con người, hữu thủ của y khép ngón thành đao, không hơi không tiếng không một chút kinh khí phong thanh nhắm ngay ngực gã đâm tới. Nếu để y đâm trúng, khẳng định bất kỳ luồng chân khí hộ thể nào cũng không có tác dụng, bảo đảm thủ đao của Thạch Chi Hiền sẽ phá nát xương cốt, chấn nát tâm tạng gã.

Từ Tử Lăng chưa từng cảm thấy sát ý của Thạch Chi Hiền kiên quyết không dờ như vậy đối với gã, thậm chí mạng ta tiêu rồi, chuyện duy nhất có thể làm là vận hết toàn thân công lực chịu đựng một thủ đao không có khả năng kháng cự đó.

Khấu Trọng bên dưới có nằm mộng cũng không ngờ Thạch Chi Hiền gan trời tàn độc như vậy, vừa thoát khỏi trùng vây còn quay đầu lại chực chờ ở lối ra địa đạo phục kích bọn họ.

Khấu Trọng tuy không nhìn thấy Thạch Chi Hiền, lại từ sự phản ứng thân thể của Từ Tử Lăng cảm thấy được sự đánh lén của Thạch Chi Hiền, thời gian không cho phép gã nghĩ ngợi, giây phút nguy cấp sinh trí, hai chưởng nâng lên để giày của Từ Tử Lăng, toàn thân chân khí sát na đó qua kinh mạch trên hai chân của Từ Tử Lăng tống vào Khí hải dưới bụng Từ Tử Lăng.

Đối lại kẻ bên dưới muốn cứu Từ Tử Lăng là bất cứ một ai trong số Thiên hạ tam đại tông sư Ninh Đạo Kỳ, Tất Huyền, Phó Dịch Lâm, chỉ có thể thở dài không năng không lực. Nhưng Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nội công tâm pháp từ một nguồn mà lại khác nhau, lại trái

qua bao phen lịch luyện có thể dung hòa trộn lẫn, không còn bất đồng. Cho dù đối diện sự đánh lén mãnh liệt như Thạch Chi Hiền, vẫn có sức đề kháng.

Chân khí bản chất băng hàn của Khấu Trọng tựa như Trường Giang Hoàng Hà xoáy ủa thẳng vào Khí hải của Từ Tử Lăng, hợp chung một đường với chân khí nóng bỏng của gã, cũng cùng một lúc chân lực của Khấu Trọng cứng rắn tổng Từ Tử Lăng lên trên, chỉ cần tránh không bị đánh vào ngực, Từ Tử Lăng có thể gộp chân khí của Khấu Trọng toàn lực truyền vào qua mũi chân mà chịu đựng thủ đao đoạt mệnh của Thạch Chi Hiền.

Thạch Chi Hiền đâu phải hạng tầm thường, bàn tay kia tung trào về phía Từ Tử Lăng, sinh ra một luồng lực đạo hoàn toàn hóa giải đường lối Từ Tử Lăng vọt lên trên, thủ đao vẫn nhắm ngay ngực Từ Tử Lăng xộc tới.

Phải biết đại huyệt Đản Trung trên ngực là chỗ yếu mềm, nếu bị đập trúng, cho dù không thể phá vỡ lồng ngực, tâm mạch bị dồn ép sẽ đứt đoạn, lúc đó Đại La Kim Tiền cũng không cứu nổi Từ Tử Lăng.

Khấu Trọng chân khí đã dụng hết, nhất thời hồi phục không được, hơn nữa song chưởng nâng lên tê tê tái tái, không còn sức lực khó chịu cực kỳ, chợt tỉnh ngộ Thạch Chi Hiền đã bằng vào năng lực sát địch của Bát Tử Ấn mà nhìn xuyên nhìn suốt hai người bọn họ, cho nên có thể dùng thủ đoạn đúng đắn này phá giải sự trợ thủ của gã đối với Từ Tử Lăng, lại có muốn hối hận cũng đã trễ, cảm thấy yếu ớt vô cùng.

Loan Loan đằng sau vùn vụt như bóng ma lao tới, ôm lấy song cước của Từ Tử Lăng, điểm mũi chân mượn lực bung lên, theo miệng địa đạo vọt lên.

Từ Tử Lăng song thủ chấp tới trước ngực, vẫn lơ lửng một đường tơ, mắt thấy hồn sắp lìa khỏi xác dưới thủ đao của Thạch Chi Hiền, đột nhiên toàn thân bị Thiên Ma lực trường của Loan Loan bao phủ, thủ đao sắp phập vào ngực lại bắn lên nửa thước. Giây phút do dự đó đã để luồng chân khí của Khấu Trọng xoắn ốc tràn vào Đan điền Khí hải dưới bụng đón chịu thủ đao của Thạch Chi Hiền.

"Bình!"

Tất cả sự tình xảy ra giữa một sát na điện quang hỏa thạch, từ Từ Tử Lăng bị tập kích, Khấu Trọng viện trợ, Loan Loan ôm đỡ hai chân Từ Tử Lăng lên, hoàn toàn diễn ra nội trong một hai chớp mắt.

Thạch Chi Hiền thủ đao đâm trúng chỗ chân khí hội tụ nơi bụng dưới của Từ Tử Lăng.

Thủ đao trước tiên chịu ảnh hưởng Thiên Ma khí trường của Loan Loan, chân kinh giảm bớt đi ba thành, chậm đi một chút rồi mới đánh trúng Từ Tử Lăng, phát ra thanh âm hai luồng kinh khí chính diện đụng đầu.

Từ Tử Lăng cảm thấy ngũ tạng lục phủ như đảo ngược hết, đau đớn kịch liệt, chỗ bị đâm trúng khó chịu như bị hỏa thiêu, chân khí bị chấn động chạy loạn khắp toàn thân kinh mạch, mắt tối sầm, phun máu thành vòi, lực đạo hung mãnh tổng gã và Loan Loan văng sang một bên, "bình" một tiếng đập vào kệ sách sát tường, giá gỗ vỡ nát, sách vở đổ loạn xạ, tình thế hỗn loạn cực kỳ.

Thạch Chi Hiền cũng bị chấn ngược phải lùi lại, còn chưa thể thừa thắng truy kích.

Khấu Trọng chưa biết Từ Tử Lăng còn sống hay đã chết, mượn khoảng thời gian ngắn ngủi đó vận công, bất chấp sinh tử từ miệng địa đạo vọt lên, Tinh Trung Nguyệt vọt ra khỏi lưng, nhắm đầu Thạch Chi Hiền chẻ xuống.

"Bình!"

Từ Tử Lăng và Loan Loan đồng thời rút bịch xuống đất, cuộn lại thành một, Loan Loan có khác gì chịu đựng nửa đao cho Từ Tử Lăng, há môi thơm phún ra một ngụm máu tươi.

Thạch Chi Hiền hừ lạnh một tiếng: "Tim chết!"

Một chuồng bổ vào đao phong của Khấu Trọng toàn lực đánh tới, tay kia phất ống tay áo, công kích ngay mặt Khấu Trọng.

Khấu Trọng nghe tiếng hô hấp của Từ Tử Lăng, lòng an tâm phần nào, theo bộ thế kỳ diệu bước trong thư trại tối tăm, tránh một ống tay áo phất ngay mặt, đao của gã chẻ xéo qua hông Thạch Chi Hiền, mắt thấy có thể đắc thủ, Thạch Chi Hiền không ngờ nhoáng lên biến mất, dời sang góc độ bên trái gã mà đao thế không thể chạm tới, hiển hiện sự huyền diệu của Bất Tử Ẩn.

Lúc Khấu Trọng đang kinh hãi phát lãnh toàn thân, Thạch Chi Hiền đã bỏ gã lao về phía Từ Tử Lăng và Loan Loan.

Loan Loan đẩy Từ Tử Lăng thụ thương sang một bên, trong ống tay áo bắn ra hai dải Thiên Ma đới, từ dưới vọt lên trên đánh về phía Thạch Chi Hiền.

"Bình! Bình!"

Thạch Chi Hiền tung tả hữu quyền, đánh trúng hai dải Thiên Ma đới, chấn cho Loan Loan loạn choạng lùi lại, đụng dãn người vào tường.

Lúc này Khấu Trọng đã đến, nhắm lung Thạch Chi Hiền sử xuất “Phương Viên” uy lực lớn nhất và huyền ảo nhất trong Tinh Trung bát pháp, muốn bắt Thạch Chi Hiền không còn có thể truy sát Từ Tử Lăng lần nữa.

“Ồanh!”

Đao phong của Khấu Trọng đập vào bức tường khí dần dựng sau lưng Thạch Chi Hiền, “Phương” trong “Phương Viên” pháp của gã lập tức bị gạt sang một bên, “Viên” thì bị Thạch Chi Hiền xoay tay một chỉ nghênh đón, chặn cho gã xém chút thổ huyết, cho dù không tình nguyện cũng không thể không thoái lui ra sau.

Thân pháp của Thạch Chi Hiền chịu ảnh hưởng cũng không thể không trì trệ chút xíu.

Loan Loan thu hồi Thiên Ma đới, vọt lên từ dưới đất, không gian trong thư trai lập tức nảy sinh kinh khí, Thiên Ma lực trường bao trùm Thạch Chi Hiền, đôi ngọc thủ thon đẹp hóa thành ngàn vạn bóng chưởng, nhắm Thạch Chi Hiền đập tới, thế lực bài sơn đảo hải.

Thạch Chi Hiền cười khà khà: “Thì ra thanh xuất vu lam, cuối cùng đã luyện thành Thiên Ma đại pháp, không trách gì dám mạo phạm lão phu, khà!”

Rướn người lên, “bình” một tiếng phá mái nhà chui ra, quát lớn: “Thạch Chi Hiền ở đây, Lý Uyên ngươi lặn đi đâu rồi?”

Khấu Trọng, Loan Loan và Từ Tử Lăng vừa mới tỉnh dậy không khỏi hồn phi phách tán, trong ba người bọn họ đã có hai thụ thương, thương thế nặng nhất là Từ Tử Lăng, nếu để bọn Lý Uyên nhào tới, bọn họ sẽ thành vật hy sinh.

Khấu Trọng và Loan Loan bản thân nhìn mái nhà bị phá hỏng một lỗ lớn, gỗ ngói tan nát không ngừng rơi xuống, mưa và bụi hòa vào, nhất thời không biết nên chạy về hướng nào.

Tiếng người ngựa từ bốn phương tám hướng dồn đến.

Từ Tử Lăng ôm bụng dưới, rên khẽ: “Địa đạo!”

Khấu Trọng và Loan Loan như sự tỉnh khỏi giấc mộng, bọn Lý Uyên đã kéo sang bên này, chỗ ra ở thiền đường là con đường sống an toàn duy nhất.

Lúc Thạch Chi Hiền vẫn đang la lớn “Thạch mỗ ở đây”, Khấu Trọng ôm Từ Tử Lăng cùng Loan Loan trước sau chui vào bí đạo, Loan Loan thuận tay khóa nắp đẩy lại.

oOo

Khấu Trọng song chưởng rời khỏi lưng Từ Tử Lăng, toàn thân mệt rã rời, xém chút là gục đầu ngủ vùi, nhớ tới lời khuyến cáo của Bạt Phong Hàn, chỉ còn nước gắng gượng cầm cự.

Loan Loan đang khoan gối tĩnh dưỡng giường đôi mắt đẹp, ôn nhu hỏi: "Mệt à? Đáng tiếc ta lo cho mình còn khó khăn, không giúp gì được. Huống hồ nội công của ta đối với thương thế của Tử Lăng chỉ tổn hao vô ích."

Khấu Trọng than: "Chuyến này coi như là đại hạnh trong bất hạnh, bụng dưới của Lăng thiếu gia xém chút đã bị Thạch lão ma đâm xuyên, hiện tại chỉ in dấu chưởng đồ bầm, có thể hoàn toàn là may lắm rồi. Hầu tiểu tử nói không sai, bọn ta đánh giá thấp Thạch Chi Hiền quá."

Loan Loan tỏ vẻ có lỗi: "Nếu là ta ra trước, chết chắc không nghi ngờ gì nữa."

Khấu Trọng buồn bã không nói gì.

Loan Loan dõi mắt nhìn bên trong địa khổ chật đầy cả mấy trăm cái hòm lớn, khẽ thốt: "Thật không ngờ Dương Công Bảo Khố bên dưới khổ còn có khổ, hơn nữa còn phân chia thật giả, bọn Lý Uyên còn bị các người qua mặt nữa."

Khấu Trọng lại thở dài một hơi, để Loan Loan vào trong Bảo khố là chuyện không còn đường chọn lựa, giữ mạng là chuyện khẩn cấp, bọn họ không những phải trốn tránh Thạch Chi Hiền, còn sợ bị người của Lý Uyên lục lọi tìm thấy.

Khấu Trọng nghênh đón mục quang của Loan Loan, dưới ánh đèn dầu, sắc mặt trắng tái vì mang chút nội thương của Loan Loan có một phong tư lững lờ động lòng người.

Mục quang của Loan Loan quay sang Từ Tử Lăng đang nhắm mắt tĩnh tọa, dịu giọng: "Có lẽ các người vẫn coi ta là địch nhân, nhưng ta thật không còn muốn làm tổn hại đến các người, hiện tại tâm nguyện duy nhất của ta là giết Thạch Chi Hiền báo cừu cho sư tôn."

Khấu Trọng ngạc nhiên: "Ta và Lăng thiếu gia đều nát óc không hiểu tại sao người đột nhiên muốn buông bỏ bảo tọa Phái chủ Âm Quý Phái, thống nhất Thánh môn không phải là nguyện vọng đó giờ của sư tôn người sao?"

Loan Loan khe khẽ thở dài, dịu giọng: "Ta hoàn toàn tuyệt vọng đối với người của Thánh môn, bọn chúng bại sự có thừa, thành sự lại không đủ. Chỉ nhìn tình huống Âm Quý

Phái bọn ta, người tranh ta đoạt sau khi tiền sư qua đời là có thể hiểu ý tứ của ta. Ta chính vì nhìn ra chuyện này mới biến thành buông lơi tự tại, không ngờ có thể thoải mái làm chuyện ta muốn làm. Cuối cùng cũng có một ngày ta sẽ hoàn thành mộng tưởng cho tiền sư, nhưng lại không phải theo phương thức mà người tưởng tượng."

Khấu Trọng mù mờ: "Phương thức gì?"

Loan Loan hiển nhiên không muốn hồi đáp câu hỏi của gã: "Ngày mai sự cạnh phòng trong thành nhất định sẽ gia tăng, thương thế của Tử Lăng sợ rằng còn chưa phục nguyên, bọn ta chắc nên ở lại hai ngày rồi mới đi chứ?"

Khấu Trọng đáp: "Lăng thiếu gia chỉ cần có thể tự mình lên đường, bọn ta lập tức chui ra. À! Không giấu gì người, ở đây có bí đạo có thể thông thẳng ra ngoài thành, nếu không ta làm sao có thể đem hoàng kim trên bảo đi. Nếu không phải không có đủ nhân thủ, ta đã đem hết mấy trăm thùng này đi rồi."

Loan Loan mỉm cười: "Người không sợ ta bán đứng các người sao?"

Khấu Trọng cười khở: "Nếu người muốn lấy đồng đồ này, ta cũng không có cách gì."

Loan Loan dịu giọng: "Yên tâm đi! Người chịu tin nhiệm ta, ta làm sao bán đứng các người được, huống hồ ta có được đồng đồ này cũng không có chỗ dùng. Tin người ta được không? Ta sẽ giữ bí mật cho các người."

Ngưng một chút lại nói: "Sau khi rời khỏi Trường An, các người sẽ đi đâu?"

Khấu Trọng đáp: "Ta về Bành Lương cùng Thiếu Soái quân của ta cầu may, Tử Lăng sẽ đến Ba Thục gặp Thạch Thanh Tuyền, đủ thật rồi chứ!"

Loan Loan hân hoan: "Rất thật, làm cho người ta không những cảm động mà còn cảm kích nữa. Người đã coi Loan nhi là bằng hữu, Loan nhi tuyệt sẽ không cô phụ kỳ vọng của các người."

Khấu Trọng cười khở: "Tin nhiệm người như vậy thật không biết là họa hay là phúc, chỉ còn nước để ông trời quyết định."

Loan Loan cười tiêu sái: "Thời gian sẽ chứng minh tất cả. Ta muốn nói với các người mấy chuyện, người phải lưu tâm lắng nghe, không được quên."

Khấu Trọng giật mình: "Chuyện gì?"

Loan Loan nghiêm mặt: "Người chủ trì thật sự của Hương gia không phải là Hương Quý mà là Doãn Tổ Văn, Hương Quý chỉ là tay sai của Doãn Tổ Văn, gánh vác chuyện mua bán

nhân khẩu là do Doãn Tổ Văn một tay sách tính. Ngàn vạn lần đừng đánh giá thấp Doãn Tổ Văn, võ công và tài trí của con người này thuộc hàng đại biểu trong Thánh môn, đã tâm cũng không thua kém Thạch Chi Hiền."

Khẩu Trọng không hiểu: "Người không phải đã từng nói Hương gia phục vụ cho các người sao?"

Loan Loan đáp: "Nói một cách nghiêm khắc Hương gia là một nhánh phụ bên ngoài lưỡng phái lục đạo của Thánh môn, dùng tiền tài ủng hộ các phái hệ quan hệ mật thiết trong Thánh môn, lại không trực thuộc bất cứ một phái nào."

Khẩu Trọng vỗ đùi: "Không trách Thạch Chi Hiền muốn hại Trì Sanh Xuân, kẻ ỷ thật sự muốn đả kích là Doãn Tổ Văn."

Loan Loan thốt: "Người không phải đã từng hỏi người ta Đại Tôn của Đại Minh Tôn giáo là ai sao? Bây giờ có thể nói cho người biết đây!"

Khẩu Trọng trầm giọng: "Có phải là Hứa Khai Sơn?"

Loan Loan gật đầu: "Chính là Hứa Khai Sơn. Y là một trong những người các phái hệ Thánh môn lo ngại nhất, nếu không đã mượn lực lượng của y làm tăng uy thế của mình. Hứa Khai Sơn luôn thâm tàng bất lộ, bất quá nghe nói y đã luyện thành tâm pháp võ công trên 'Ngự Tận Vạn Pháp Căn Nguyên Trí Kinh', thành tựu chắc trên cả 'Thiền Mẫu' Sa Phương."

Khẩu Trọng ngạc nhiên: "Người thật không còn để mấy chuyện cấm kỵ của Thánh môn trong lòng sao?"

Loan Loan đáp: "Từ giã lần này, không biết khi nào có thể tái kiến, coi như là lời khuyên trước khi ly biệt đó!"

Từ Tử Lãng thở phào một hơi dài, hé mở đôi mắt.

Khẩu Trọng mừng rỡ: "Giờ tốt để chui ra đã đến!"

- o O o -